

KHI NHỚ VỀ NGỌN ĐÒI Ở QUẾ SƠN

Cúi nhìn bóng ai lòng giếng trong chân núi
Mười tám tuổi tôi bên trời chiều bốc bốc hơi men
Chiếc nón sắt đã rơi, vọng động lòng giếng cạn
Bằng hữu chưa giăng mìn lên đồi, thôi tạm tạm, trần thân

Giả thử hơn hai mươi năm xưa chết đâm đầu xuống giếng
Chắc cũng không hối tiếc gì lần xỉn xỉn khóc em
Đã trèo xuống lòng giếng xưa vớt lên nón sắt
Đã ngủ bên miếu hoang tàn, lên đồi nằm hát qua đêm

Đóng chốt chiều nhậu say về nhớ tình thuở lớn
Thử ba gai tàng tàng thuở chạm mặt chiến tranh
Em đâu biết chân vui phố phường dạo nọ
Theo em về Nam Ô trăng soi mộ buồn tênh

Đâu đó phố ngày xưa chưa quên người tóc ngắn
Đâu đó lòng giếng trong, chiều say cúi soi bóng âm thầm
Tôi hỏi lòng tôi hai mươi năm mưa nắng
Đường đã thay tên nhưng hoài không lạ một vạt áo nào xanh

Giả thử ngày thương em tôi tỏ tình như chiều núi ngó quanh
hay ngày Phan Chu Trinh vui nhịp banh bóng rỏ
Chắc đóng chốt ở Quế Sơn, nhớ Đà Nẵng hiền khô, đỡ khổ
Khi nhớ về em ngủ lòng mộ ngày tôi bước vào đời

Đêm nhớ lòng giếng vô danh ở Quế Sơn lại nhớ đến người
Tôi rớt giữa lạng cầm làm thơ khóc tình niên thiếu
Hai mươi năm rồi vàng cát Nam Ô vòng lên Liên Chiêu
Con sóng vẫn âm thầm vọng lời biển ru em

